

'Järkkymättömät naiset'.

Näyttää siltä kuin Isokset eivät aikoisikaan lopettaa sotaa!

Tämän taas eilisaamuudesta lehdestä todettuamme kaivoimme pöytälaatikon kätköistä esille leikkeleen, jota "varmuuden välttämiseksi" olemme säilyttäneet. Hyvin mielenkiintoinen leikkele hyvin mielenkiintoisesta asiasta, mutta hyvän asian niin peloittavasta käsittelystä, että emme ole uskaltaneet ottaa niskoillemme vastuuta sen uudelleen henkiinherättämisestä. Voisihan sattua, että sitä näinä ankeina aikoina ryhdyttäisiin sovittamaan käytäntöön jo hyvissä ajoin — varmuuden vuoksi!

Kysymys on rakkaudesta tai oikeastaan rakkaudettomuudesta. Rakkaushan sinänsä on hyvä asia ja tänä poroporvarillisenakin aikana on olemassa paljon miehiä, joitten kaikki työ ja tarmokkuus on suoraan verrannollisessa suhteudessa rakkauskäyrän koukerteluihin. Jos kohta on olemassa niitäkin, jotka nauravat rakkaudelle. Mutta me emme naura heille l. niinkuin sen muudan nuori-pari päätteli, kun vakaamielinen ystävä oli nauranut rakkaudelle, että he eivät ainakaan nauraisi hänelle, kun hän joutuisi samaan pinteeseen.

Eikä naura naiselle ja rakkaudelle Eric Linklaterkaan, englantilainen tai oikeammin sanoen orkomeylainen (kuka tietää missä sellainen saari?) kirjailija, paremmin kuin hänen suomalainen arvostelijansakaan "Argus". "Järkkymättömät naiset" on Linklaterin kirjan nimi ja "Tepsivä keino sotien lopettamiseksi" on arvostelun otsake. "Järkkymättömät naiset" on kaikkein ensinnäkin haiseva vastalause suurvaltojen politiikkaa vastaan ja toiseksi miehiä vastaan. Ja sitten . . . se vetoaa naisiin. Syttyi sota, joka, se myönnettäköön, on miesten aikaansaannoksia, eikä mikään näyttänyt voivan sitä estää. Valtaherrat punoivat viiksiään ja kiristivät hampaitaan toisille valtaherroille ja nuoret miehet kaatuivat verissäpäin ja naiset ja lapset jäivät katselemaan valokuvia. Sota oli välttämättömyys. Mutta sitten tekivät naiset lakon. Yksi sen pani alulle ja kohta se levisi naisesta naiseen miesten selän takana: Ei hymyäkään, ei silmäniskuaakaan, muusta puhumattakaan. Miehet rintaman takana huomasivat ensiksi tilanteen mahdottomaksi ja kurjat miehet juoksuhaudoissa saivat kuulla, ettei enää sotimisella ja urhoollisuudella sydämiä valloitettaisi, löivät he kiväärit juoksuautojen reunoihin, molemmin puolin rintamaa, ja palasivat kiireenvilkkää kotia. Sota päättyi sotivien puutteessa ja lakko lopetettiin yleiseen amnestiaan.

Mutta!

Mutta arvelee myös arvostelija. Liekö tässä maailmassa sellaista lakkoa vielä tehty, ettei niitä rikkureita olisi löytynyt. Ja niin taitaisi käydä tässäkin — olletikin, kun naisia maailmassa kuuluu olevan enemmän kuin miehiä. Mutta kirjan nimenä onkin "Järkkymättömät naiset"! Ja ajatus sinänsä on nerokas, siitä lieneemme yksimielisiä. Tämän pakinaisen vain pitäisi ilmestyä — hm — "Timesissä" tai "Völkisbeobachterissa" tai "Pravdassa" tai muissa näitten veroisissa lehdissä. Vaikka ei ole sanottua, että auttaisi, sillä jo vuosi sittenhän kirja ilmestyi mainittujen lehtien kotimaissa.

Murheellista!

Sen vain sanomme "Argukseen" yhtyen, että valvokoot konsulit omaansa ja hengenheimolaistensa etua!